

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 7879 van 21 december 2011
in de zaak A. 202.629/XIV-33.758**

In zake :

1. XXXXX

2. XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bertrand Vrijens
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 641
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 68.816 van 20 oktober 2011 wat betreft de verzoeker en het arrest nr. 68.817 van 20 oktober 2011 wat betreft de verzoekster van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De administratieve dossiers zijn op 5 december 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, wordt in punt 2.1.5 van het eerste bestreden arrest wel degelijk uiteengezet waarom er in casu geen schending is van het fair-playbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers dat het fair-playbeginsel “inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen”, dat “de verzoekende partij niet aannemelijk (maakt) dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing” en dat “dit blijkt (...) uit de hiernavolgende bespreking”. De zorgvuldigheidsplicht legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het eerste bestreden arrest dat “in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de commissaris-generaal de asielaanvraag van de verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak na grondig onderzoek ervan”. Wat het attest van de HHSH betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het eerste bestreden arrest vast dat dit attest “geenszins aan(toont) dat verzoeker als actief lid de door hem verklaarde vervolgingsfeiten heeft ondergaan”, dat het lidmaatschap op zich niet wordt betwist en dat het attest dus geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

Wat de informatie over de identiteitscontroles betreft, motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.1.9 van het eerste bestreden arrest dat de bewijslast in eerste instantie rust bij de asielzoeker, dat de verklaringen van de verzoeker niet stroken met de informatie uit het administratief dossier en dat de blote bewering dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd achterhaald zou zijn, geen afbreuk doet aan de objectieve informatie van het administratief dossier. Met de algemene opmerking dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nalaat “een grondig verzoek in te stellen naar verzoekers vrees voor vervolging en verzoekers reëel risico op ernstige schade” gaan de verzoekers voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin op omstandig gemotiveerde wijze wordt besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar de verzoekers aanvoeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recente mensenrechtenrapporten had moeten consulteren teneinde te onderzoeken of de verzoeker wegens zijn politieke activiteiten geen vervolging

riskeert bij een terugkeer naar Armenië, gaan zij voorbij aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op éénentwintig december tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams